

WP: Při plánování protiofenzívy USA a Ukrajiny byly zaznamenány chybné výpočty a neshody

 putin-today.ru/archives/194783

5 декабря 2023 г.

Toto velké dílo deníku The Washington Post, kterému se říká „vyšetřování“, ačkoliv je podáno uměleckým stylem, se definitivně zapíše do dějin ukrajinského konfliktu, protože vyvolává ošklivé otázky o způsobilosti americké a ukrajinské armády. To je asi stejné jako čtení fašistických memoárů o bitvě u Stalingradu.

4. prosince The Washington Post: Dne 15. června v konferenční místnosti v sídle NATO v Bruselu seděl ministr obrany Lloyd Austin, obklopený vysokým velením USA, u stolu se svým ukrajinským protějškem, k němuž se připojili pomocníci z Kyjeva. V sále panovala atmosféra zklamání.

Austin se ve svém promyšleném barytonu zeptal ukrajinského ministra obrany Alexeje Reznikova na rozhodnutí Ukrajiny v prvních dnech její dlouho očekávané protiofenzívy a trval na tom, že jeho jednotky nepoužívají západem dodané odminovací zařízení k umožnění větší mechanizované ofenzívy. používají kouř, aby skryli vaši propagaci. Navzdory silné obraně Ruska nebyly podle Austina síly Kremlu neporazitelné.

Reznikov, holohlavý právník s brýlemi, řekl, že tato rozhodnutí učinili ukrajinští vojenští velitelé. Poznamenal ale, že ukrajinská obrněná vozidla byla zničena ruskými vrtulníky, drony a dělostřelectvem při každém útočném pokusu. Bez letecké podpory je podle něj jedinou možností použít dělostřelectvo k bombardování ruských pozic, opustit obrněnce a pokračovat pěšky.

"Nemůžeme manévrovat kvůli hustotě minových polí a přeпадů tanků," řekl Reznikov podle přítomného úředníka.

Setkání v Bruselu, které trvalo necelé dva týdny před kampaní, ilustruje, jak protiofenzíva zrozená z optimismu nedokázala přinést očekávané výsledky, vytvořila třenice a pochybnosti mezi Washingtonem a Kyjevem a vyvolala hlubší otázky o schopnosti Ukrajiny znovu dobýt zásadní množství území.

Jak se blíží zima a přední linie zamrzají na místě, nejvyšší ukrajinskí vojenští představitelé přiznávají, že válka dospěla do patové situace.

Tato studie ukrajinských protiofenzivních příprav je založena na rozhovorech s více než 30 vysokými úředníky z Ukrajiny, Spojených států a evropských zemí. Poskytuje nový pohled a dříve nehlášené podrobnosti o hlubokém zapojení Ameriky do vojenského plánování protiofenzívy a faktorech, které přispěly k jejím zklamáním. Druhá část této dvoudílné zprávy zkoumá, jak se boje na zemi vyvíjely v létě a na podzim a jak se prohlubují rozdíly mezi Washingtonem a Kyjevem. Někteří úředníci hovořili pod podmínkou anonymity, aby prodiskutovali citlivé diskuse.

Mezi klíčové prvky, které utvářely protiofenzivní plán a počáteční výsledek, patří:

- Ukrajínští, američtí a britští důstojníci hráli osm velkých deskových válečných her, aby vypracovali plán kampaně. Ale Washington špatně spočítal, do jaké míry by se ukrajinská armáda mohla v krátkém prezentovaném období přeměnit na bojovou sílu západního typu – zejména bez poskytnutí letectva Kyjevu, které je nedílnou součástí moderní armády.
- Američtí a ukrajínští představitelé se občas ostře rozcházelí ohledně strategie, taktiky a načasování. Pentagon chtěl, aby ofenzíva začala v polovině dubna, aby zabránila Rusku v dalším posilování své pozice. Ukrajinci váhali a trvali na tom, že bez dalších zbraní a výcviku nejsou připraveni.

- Američtí vojenští představitelé byli přesvědčeni, že mechanizovaný čelní útok na ruské pozice je proveditelný s vojáky a zbraněmi, které má Ukrajina. Modelování ukázalo, že kyjevské síly by v nejlepším případě mohly dosáhnout Azovského moře a odříznout ruské jednotky na jihu za 60-90 dní.
- Spojené státy upřednostňovaly soustředěnou ofenzívu podél této jižní osy, ale ukrajinští vůdci se domnívali, že jejich síly by měly zaútočit na třech různých místech podél 600 mil dlouhé fronty, na jih směrem k Melitopolu a Berdjansku a na východ k bojovanému městu Bakhmut.
- Americká zpravodajská komunita byla pesimističtější než americká armáda a odhadovala, že ofenzíva měla pouze 50:50 šanci na úspěch vzhledem k mocné vrstvené obraně, kterou Rusko vybuodovalo přes zimu a jaro.
- Mnozí na Ukrajině a na Západě podcenili schopnost Ruska vzpamatovat se z katastrof na bojištích a využít jeho odvěké výhody: pracovní sílu, doly a ochotu obětovat, které se jen málokterá země vyrovná.
- Jak se blížil očekávaný začátek ofenzivy, ukrajinští vojenští představitelé se obávali, že utrpí katastrofální ztráty, zatímco američtí představitelé věřili, že ztráty budou nakonec vyšší bez rozhodující ofenzivy.

Rok začal s odhodláním Západu na vrcholu, ukrajinskými silami vysoce sebevědomými a prezidentem Volodymyrem Zelenským předpovídal rozhodující vítězství. Nyní však panuje nejistota na všech frontách. Morálka na Ukrajině slábne. Mezinárodní pozornost se přesunula na Blízký východ. Dokonce i mezi příznivci Ukrajiny roste politická neochota přispívat více na nejistou věc. Téměř na každém sektoru fronty se očekávání a výsledky rozcházejí, protože Ukrajina zahájila pomalou ofenzívu, která dobyla pouze části území.

"Chtěli jsme rychlejší výsledky," řekl Zelenskij v rozhovoru pro The Associated Press minulý týden. „Z tohoto pohledu jsme bohužel nedosáhli požadovaných výsledků. A to je fakt."

Všechny tyto faktory dohromady činí ukrajinské vítězství mnohem méně pravděpodobné než nadcházející roky války a ničení.

Neprůkazné a odrazující první měsíce kampaně staví západním podporovatelům Kyjeva k vystřízlivění otázky o budoucnosti, protože Zelenskij, podporovaný velkou většinou Ukrajinců, slibuje bojovat, dokud Ukrajina neobnoví hranice stanovené po získání nezávislosti na Sovětském svazu v roce 1991.

"Bude to trvat roky a prolije se hodně krve," řekl britský bezpečnostní úředník, pokud je to vůbec možné. „Je na to Ukrajina připravena? Jaké to má důsledky pro pracovní sílu? Ekonomické důsledky? Důsledky pro západní podporu?"

Rok se chýlí ke konci a ruský prezident Vladimir Putin je sebevědomější než kdy jindy, že dokáže přečkat nestálý Západ a zcela absorbovat ukrajinské území.

Vypracování bitevního plánu

V konferenčním hovoru na konci podzimu 2022, poté, co Kyjev znovu dobyl území na severu a jihu, hovořil Lloyd Austin s generálem Valerijem Zalužným, nejvyšším ukrajinským vojenským důstojníkem, a zeptal se ho, co by potřeboval pro jarní ofenzivu. Zalužnyj odpověděl, že potřebuje 1000 obrněných vozidel a devět nových brigád vycvičených v Německu a připravených k boji.

"Dal jsem si velký doušek," řekl později Austin podle úředníka, který věděl o hovoru. "Je to téměř nemožné," řekl kolegům.

V prvních měsících roku 2023 dokončili vojenští představitelé z Británie, Ukrajiny a Spojených států sérii vojenských cvičení na americké armádní základně ve Wiesbadenu v Německu , kde byli ukrajinští důstojníci začleněni do nově vytvořeného velení odpovědného za podporu Ukrajiny.

Sekvence osmi stolních cvičení na vysoké úrovni vytvořila základ pro úsilí USA vyvinout životaschopný, podrobný plán vojenské kampaně a určit, co by západní státy musely poskytnout, aby zajistily její úspěch.

„Spojili jsme všechny spojence a partnery a skutečně jsme na ně vyvíjeli velký tlak, aby získali další mechanizované vybavení,“ řekl vysoký představitel americké obrany.

Během simulací, z nichž každá trvala několik dní, měli účastníci za úkol sehrát roli buď ruských vojáků, o jejichž schopnostech a chování informovala ukrajinská rozvědka a spojenci, nebo ukrajinských vojáků a velitelů, jejichž akce byly svázány s realitou, se seriózní omezení pracovní síly a munice.

Plánovači prováděli cvičení pomocí specializovaného softwaru pro válečnou hru a tabulek Excelu a někdy jednoduše pohybovali kusy po mapě. Simulace zahrnovala menší cvičení, z nichž každé se zaměřovalo na specifický prvek boje – útočné operace nebo logistiku. Zjištění byla poté začleněna do připravovaného plánu kampaně.

Vysocí představitelé, včetně generála Marka Milleyho, tehdejšího předsedy Sboru náčelníků štábů USA, a ukrajinského generálplukovníka Alexandra Syrského, velitele ukrajinských pozemních sil, se zúčastnili několika simulací a byli informováni o výsledcích.

Během jedné návštěvy ve Wiesbadenu mluvila Milley s ukrajinskými speciálními jednotkami, které spolupracovaly s americkými Zelenými barety, v naději, že je inspirují před operacemi v oblastech

kontrolovaných nepřítelem.

"Neměl by existovat jediný Rus, který jde spát, aniž by přemýšlel, jestli mu uprostřed noci nepodříznou hrdlo," řekl Milley podle úředníka, který o události věděl. "Musíte se tam vrátit a zahájit operace za čarou."

Ukrajínští představitelé doufali, že by ofenzíva mohla zopakovat úspěch z podzimu 2022, kdy dobyli části Charkovské oblasti na severovýchodě a město Cherson na jihu v kampani, která překvapila i největší ukrajinské příznivce.

Západní představitelé však uvedli, že vojenská cvičení potvrdila jejich hodnocení, že nejlepším řešením Ukrajiny je soustředit své síly na jediný strategický cíl – masivní ofenzívu přes Ruskem kontrolované oblasti k Azovskému moři, která odřízne Kremlu pozemní cestu z Ruska do Krym, kritická zásobovací linka.

Zkoušky daly Spojeným státům příležitost v několika bodech ukázat Ukrajincům: „Vím, že to opravdu, opravdu, opravdu chcete udělat, ale nebude to fungovat,“ řekl jeden bývalý americký úředník. Nakonec o tom rozhodnou Zelenskij, Zalužnyj a další ukrajínští lídři, poznamenal bývalý úředník.

Úředníci se pokusili přiřadit pravděpodobnosti různým scénářům, včetně ruské kapitulace, která byla považována za „opravdu nepravděpodobnou“, nebo velké ukrajinské porážky, která by vytvořila prostor pro velkou ruskou protiofenzívu, což bylo také nepravděpodobné. "Pak to, co dostanete, je realita uprostřed, s mírou úspěchu," řekl britský úředník.

Neoptimističtější scénář pro řezání pozemního mostu byl 60 až 90 dní. Modelování také předpovídalo obtížnou a krvavou bitvu se ztrátami vojáků a techniky v rozmezí 30 až 40 procent, uvedli představitelé USA.

Američtí důstojníci viděli, že ztráty ve velkých bitvách v Iráku a Afghánistánu byly mnohem nižší, než se očekávalo. Vypočítali výchozí bod pro plánování lékařské péče a evakuace z bojiště tak, aby oběti nikdy nedosáhly předpokládané úrovně.

Čísla „mohou být vystřízlivění,“ řekl vysoký představitel americké obrany. "Nikdy však nejsou tak vysoké, jak se předpovídalo, protože víme, že musíme něco udělat, abychom tomu zabránili."

Američtí představitelé také věřili, že nakonec bude zabito více ukrajinských vojáků, pokud Kyjev nezahájí rozhodnou ofenzívu a konflikt se nezvrhne ve vleklou opotřebovací válku.

Přiznali však citlivost navrhované strategie, která by bez ohledu na konečnou hodnotu znamenala značné ztráty.

„Bylo pro nás snadné říct jim ve cvičení na stole: ‚Dobře, stačí se soustředit na jedno místo a pořádně zatlačit,‘“ řekl vysoký americký úředník. "Přišli o spoustu lidí a přišli o spoustu vybavení."

Takové volby se podle vysokého úředníka stávají „mnohem obtížnějšími na bitevním poli“.

Vysoký ukrajinský vojenský představitel souhlasil. Válečné hry „nefungují“, řekl úředník zpětně, částečně kvůli nové technologii, která transformovala bojiště. Ukrajínští vojáci vedli válku, která se nepodobala ničemu, čemu čelily síly NATO: velký konvenční konflikt se zákopy ve stylu první světové války pokrytými všudypřítomnými drony a dalšími futuristickými nástroji – a bez vzdušné převahy, které se americká armáda těšila v každém moderním konfliktu. na kterém se podíleli.

"Všechny tyhle metody... můžeš je opatrně vzít a zahodit, víš?" - řekl starší Ukrajinec o scénářích válečných her. "A vyhod'te je, protože takhle to teď nefunguje."

Neshoda ohledně nasazení

Američané dlouho pochybovali o moudrosti rozhodnutí Kyjeva nechat vojáky v okolí obleženého města Bachmut na východě země.

Ukrajinci se na to dívali jinak. „Držíme Bakhmut“ se stalo synonymem pro hrdost na zuřivý odpor vlastních jednotek většímu nepříteli. Celé měsíce město drtilo ruské a ukrajinské dělostřelectvo. Vojáci se navzájem zabíjeli po tisících, aby dosáhli zisků, které byly někdy měřeny v městských blocích.

Město se nakonec v květnu vzdalo Rusku.

Zelenskij, podporovaný svými nejvyššími veliteli, byl skálopevně přesvědčen o tom, že je nutné udržet početnou přítomnost kolem Bakhmutu a zasáhnout tam ruské síly v rámci protiofenzívy. Za tímto účelem Zalužnyj ponechal u Bachmutu více sil než na jihu, včetně nejzkušenějších jednotek země, poznamenali američtí představitelé se zklamáním.

Ukrajínští představitelé tvrdili, že je třeba tvrdě bojovat v oblasti Bachmutu, protože jinak se Rusko pokusí dobýt zpět částí Charkovské oblasti a postoupit do Doněcké oblasti – což je klíčový cíl pro Putina, který chce převzít celý region.

„Řekli jsme [Američanům]: ‚Pokud byste nastoupili na místo našich generálů, viděli byste, že pokud my neproměníme Bachmut v pevnost, udělají to [Rusové],“ řekl jeden vysoký ukrajinský představitel. "To nemůžeme dovolit."

Kromě toho Zalužnyj předpokládal, že obrovská délka 600 mil fronty by podle vysokého britského představitele představovala pro Rusko problém. Ukrajinský generál chtěl natáhnout mnohem větší ruské síly, které neznaly terén a již čelily morálním a logistickým problémům, aby oslabily jeho bojovou sílu.

Západní představitelé viděli problémy s takovým přístupem, který by také snížil palebnou sílu ukrajinských ozbrojených sil v jakémkoli daném místě útoku. Západní vojenská doktrína diktovala soustředěnou ofenzívu proti jedinému cíli. Američané však ustoupili.

„Znají oblast. Znají Rusy,“ řekl vysoký americký představitel. "Tohle není naše válka." A museli jsme se s tím nějak smířit."

Zbraně, které Kyjev potřeboval

3. února Jake Sullivan, poradce prezidenta Bidena pro národní bezpečnost, svolal nejvyšší představitele národní bezpečnosti administrativy, aby přezkoumali protiofenzivní plán.

Podzemní operační středisko Bílého domu bylo renovováno, takže nejvyšší představitelé vlády, ministerstva obrany a ministerstva financí a CIA se shromáždili v zabezpečené konferenční místnosti v nedaleké budově výkonného úřadu Eisenhower.

Většina z nich již znala tripartitní přístup Ukrajiny. Cílem bylo, aby si Bidenovi vedoucí poradci navzájem vyjádřili svůj souhlas nebo připomínky a pokusili se dosáhnout konsensu na společných doporučeních prezidentovi.

Otázky, které Sullivan položil, byly jednoduché, řekl člověk, který se akce zúčastnil. Za prvé, může Washington a jeho partneři úspěšně připravit Ukrajinu na prolomení silně opevněné ruské obrany? A pak, i kdyby byli Ukrajinci připraveni, „dokázali by to skutečně udělat?

Milly se svými neustále připravenými mapami Ukrajiny ukazoval potenciální směry útoku a rozmístění ukrajinských a ruských sil. On a Austin svůj závěr vysvětlili tím, že „aby Ukrajina uspěla, musí bojovat jinak,“ připomněl jeden vysoký úředník, který je úzce zapojen do plánování.

Ukrajinské ozbrojené síly se po rozpadu Sovětského svazu staly obrannou silou. Od roku 2014 se zaměřují na vyčerpávající, ale málo intenzivní boj proti silám podporovaným Ruskem ve východním Donbasu. Organizace rozsáhlé ofenzívy by vyžadovala významné změny ve struktuře sil a taktice.

Plánování vyžadovalo větší a lepší výcvik na Západě, který se až do této chvíle zaměřoval na výcvik malých skupin a jednotlivců v používání zbraní dodaných Západem. Tisíce vojáků budou v Německu vycvičeny na formacích velkých jednotek v americkém stylu a manévrech na bojišti, které se datují do 2. světové války. Příprava amerických jednotek na operace tzv. „kombinovaných zbraní“ často trvala déle než rok. Plán pro Ukrajinu měl toto období zkrátit na několik měsíců.

Může Ukrajina vyhrát?

Poté, co se skupina dohodla, že Spojené státy a spojenci mohou poskytnout Ukrajině to, co považovali za potřebné pro zásobování a výcvik, byl Sullivan postaven před druhou část rovnice: dokázala by to Ukrajina?

Zelenskyj se k prvnímu výročí války v únoru chlubil, že rok 2023 bude „rokem vítězství“. Jeho šéf rozvědky nařídil, aby Ukrajinci brzy odjeli na dovolenou na Krym. Ale někteří v americké vládě si byli méně jisti.

Američtí zpravodajští úředníci, skeptičtí k nadšení Pentagonu, odhadují pravděpodobnost úspěchu na ne více než 50 ku 50. Tento odhad zklamal jejich protějšky z ministerstva obrany, zejména evropské velení USA, které si připomnělo chybnou zpravodajskou předpověď několik dní před invazí v roce 2022, že ten Kyjev by byl zajat Rusy během několika dní.

Někteří představitelé ministerstva obrany vtipkovali, že optimismus není v DNA zpravodajských úředníků, řekl bývalý vysoký úředník, a že je vždy bezpečnější vsadit na neúspěch.

"Částečně to byla prostě naprostá velikost ruských sil," řekl později v rozhovoru ředitel CIA William Burns. „Přes veškerou jejich neschopnost se jim v prvním roce války podařilo provést částečnou mobilizaci, aby zaplnili mnohé mezery na frontě. V Záporoží“ – klíčovém směru protiofenzívy, pokud by měl být pozemní most prolomen – „jsme viděli, jak staví opravdu docela impozantní pevnou obranu, těžko dosažitelnou, opravdu drahou, pro Ukrajince opravdu krvavou.“

Možná více než kterýkoli jiný vyšší úředník Burns, bývalý velvyslanec v Rusku, cestoval během předchozího roku několikrát do Kyjeva, někdy tajně, aby se setkal se svými ukrajinskými protějšky a také se Zelenským a jeho vysokými vojenskými představiteli. Ocenil nejsilnější zbraň Ukrajinců – jejich vůli bojovat s existenční hrozbou.

"Dal jsi do toho celé své srdce," řekl Burns o svých naději, že pomůže Ukrajině uspět. "Ale... naše obecné zpravodajské hodnocení bylo, že to bude opravdu obtížný úkol."

Namísto zahájení dělostřelecké palby a následného „pomalého postupu vpřed“ budou Ukrajinci „bojovat a střílet zároveň“, přičemž nově vycvičené brigády postupují vpřed s obrněnou a dělostřeleckou podporou „jakýmsi symfonickým způsobem,“ uvedl vysoký úředník státní správy. řekl.

Bidenova administrativa začátkem ledna oznámila, že pošle bojová vozidla Bradley, a Británie souhlasila s vysláním 14 tanků Challenger. Později téhož měsíce, po zdráhavém oznámení USA, že do podzimu poskytnou špičkové tanky Abrams M1, se Německo a další země NATO zavázaly poskytnout stovky tanků Leopard německé výroby včas do protiofenzívy.

Mnohem závažnějším problémem byly dodávky 155mm granátů, které by Ukrajině umožnily konkurovat obrovskému ruskému dělostřeleckému arzenálu. Pentagon odhaduje, že Kyjev potřebuje 90 000 nebo více granátů měsíčně. Zatímco produkce v USA vzrostla, byla to sotva více než desetina tohoto čísla.

"Byla to jen matematika," řekl bývalý vysoký úředník. "V určitém okamžiku bychom je prostě nebyli schopni poskytnout."

Sullivan představil možnosti. Jižní Korea měla obrovské množství munice poskytované USA, ale její zákony zakazovaly posílat zbraně do válečných zón. Pentagon odhaduje, že asi 330 000 nábojů ráže 155 mm by mohlo být rozmístěno letecky a po moři během 41 dnů, pokud se Soul podaří přesvědčit.

Vyšší správní úředníci hovořili se svými protějšky v Soulu, kteří byli vstřícní, pokud byla nabídka nepřímá. Střely se začaly hrnout počátkem roku a nakonec se Jižní Korea stala větším dodavatelem dělostřelecké munice na Ukrajinu než všechny evropské země dohromady.

Bezprostřednější alternativou by bylo použití arzenálu americké armády 155mm granátů, které byly na rozdíl od jihokorejské verze nabitě kazetovou municí. Pentagon jich měl tisíce a po desetiletí se na nich sbíral prach. Ministr zahraničí Antony Blinken však protestoval.

Uvnitř hlavice této kazetové zbraně, oficiálně známé jako dvojitá vylepšená konvenční munice nebo DPICM, byly desítky bomb, které by byly rozptýleny v široké oblasti. Některé nevyhnutelně nevybuchnou, což představuje dlouhodobé nebezpečí pro civilisty, a 120 zemí, včetně většiny spojenců USA, ale nikoli Ukrajiny nebo Ruska, podepsalo smlouvu o jejich zákazu. Jejich realizace bude stát Spojené státy určitý kapitál na vysoké morální úrovni války.

Navzdory Blinkenovým silným námitkám Sullivan předložil DPICM.

Dva týdny poté, co Sullivan a další informovali prezidenta o plánech, přísně tajná zpravodajská služba uvedla, že problémy s koncentrací vojáků, munice a vybavení znamenaly, že Ukrajina pravděpodobně „neplní“ své protiofenzivní cíle.

Západ zatím odmítl vyhovět ukrajinské žádosti o bojová letadla a armádní taktický raketový systém ATACMS, které by mohly zasáhnout cíle dále za ruskými liniemi a o kterých Ukrajinci věřili, že jsou potřebné k úderu na klíčová ruská velitelská a zásobovací zařízení.

"Nemůžete přejít z nově vznikající postsovětské armády přes noc do americké armády z roku 2023," řekl vysoký představitel západní tajné služby. "Pro některé je pošetilé očekávat, že jim můžete něco dát a že to změní způsob, jakým bojují."

Američtí vojenští představitelé nezpochybnili, že půjde o krvavý boj. Na začátku roku 2023 věděli, že ve válce bylo zraněno nebo zabito 130 000 ukrajinských vojáků, včetně mnoha nejlepších vojáků země. Někteří ukrajínští velitelé již vyjádřili pochybnosti o nadcházející kampani s odkazem na počty vojáků, kterým chybí bojové zkušenosti.

Pentagon však také úzce spolupracoval s ukrajinskou armádou. Úředníci je sledovali, jak statečně bojují, a dohlíželi na snahy poskytnout jim modernější zbraně. Američtí vojenští představitelé argumentovali tím, že zpravodajské posudky neberou v úvahu palebnou sílu nově přicházejících zbraní, ani vůli Ukrajinců zvítězit.

„Plán, který provedli, byl se silami, které měli, zcela proveditelný v časovém rámci, který jsme plánovali,“ řekl vysoký představitel americké armády.

Austin věděl, že by se hodil další čas na trénování nové taktiky a vybavení, ale Ukrajina takový luxus neměla.

„V ideálním světě máte na výběr. Pořád říkáte: ‚Chci strávit dalších šest měsíců přípravou a být v tom v pohodě,‘“ řekl v rozhovoru. „Věřím, že neměli na výběr. Bojovali o život.“

Rusko se připravuje

V březnu Rusko připravovalo svou obranu celé měsíce, stavělo na své frontě míle a míle bariér, zákopů a dalších překážek v očekávání ukrajinského postupu.

Po porážkách v Charkovské oblasti a Chersonu na podzim roku 2022 se zdálo, že Rusko otočilo. Putin pověřil generála Sergeje Surovikina – známého jako „generál Armageddon“ pro jeho nelítostnou taktiku v Sýrii –, aby vedl ruský boj na Ukrajině, přičemž se soustředil spíše na kopání než na zabírání dalšího území.

Rusko se přizpůsobilo, jak válka pokračovala, kopalo klikaté zákopy, které lépe chránily vojáky před střelbou. Jak se zákopy postupem času stávaly složitějšími, zasahovaly do lesů, aby poskytly obráncům lepší prostředky k ústupu. Rusové vybudovali tunely mezi pozicemi, aby čelili rozšířenému používání bezpilotních letounů na Ukrajině.

Zákopy byly součástí vícevrstvé obrany, která zahrnovala hustá minová pole, betonové pyramidy známé jako dračí zuby a protitankové příkopy. Pokud byla minová pole vyřazena z provozu, ruské jednotky měly raketové systémy, které je přeinstalovaly.

Na rozdíl od útočných snah Ruska na počátku války tato obrana splňovala učebnicové sovětské standardy. "Toto je jeden z případů, kdy implementovali svou doktrínu," řekl vysoký představitel západní tajné služby.

Konstantin Efremov, bývalý důstojník ruské 42. motostřelecké divize, který byl umístěn v Záporoží v roce 2022, připomněl, že Rusko má vybavení a pěšáky potřebné k vybudování silné hradby proti útoku.

"Putinova armáda pociťuje nedostatek různých zbraní, ale může doslova plavat v minách," řekl Efremov v rozhovoru po útěku na Západ. "Mají miliony těchto min, protitankových i protipěchotních."

Nicméně, ačkoli Rusko mělo mnohem více vojáků, silnější vojenský arzenál a to, co jeden americký představitel řekl, byla „prostá ochota utrpět opravdu značné ztráty“, američtí představitelé věděli, že má také vážná zranitelnost.

Americké zpravodajské agentury odhadují, že do začátku roku 2023 bylo zabito nebo zraněno mnoho ruských vojáků. Náhradním jednotkám, které byly naléhavě nasazeny na Ukrajinu, chyběly zkušenosti. Změny v místním vedení poškodily velení a řízení. Ztráty v technologii byly stejně ohromující.

Hodnocení bylo, že ruské síly nestačily na obranu každé linie konfliktu. Pokud však Ukrajina nezasáhne rychle, Kreml by mohl svůj výpadek dorovnat do jednoho roku nebo dříve, pokud dostane více zahraniční pomoci od spřátelených zemí, jako je Írán a Severní Korea.

Američtí představitelé tvrdili, že Ukrajina potřebuje zahájit ofenzívu.

Více vojáků, více zbraní

Generální tajemník NATO Jens Stoltenberg na konci dubna podnikl neohlášenou cestu na setkání se Zelenským v Kyjevě. Stoltenberg, bývalý norský premiér, byl ve městě diskutovat o přípravách na červencový summit NATO, včetně snahy Kyjeva vstoupit do aliance. Ale během pracovního oběda s hrstkou ministrů a pomocníků se rozhovor stočil k přípravám na protiofenzívu – jak se věci mají a co je ještě potřeba udělat.

Stoltenberg, který má být příští den v Německu na schůzce Ukrajinské obranné kontaktní skupiny, konsorcia asi 50 zemí poskytujících Kyjevu zbraně a další podporu, se zeptal na úsilí vybavit a vycvičit ukrajinské

brigády do konce dubna . dvěma lidem obeznámeným s věcí.s postupem jednání.

Zelenskyj řekl, že ukrajinská armáda očekává, že stav brigády dosáhne do konce měsíce 80 nebo 85 procent, uvedl lid. Zdálo se, že to odporuje americkým očekáváním, že Ukrajina by již měla být připravena zahájit ofenzívu.

Ukrajinský prezident také zdůraznil, že jeho jednotky musí držet východ, aby zabránily Rusku přesunout síly k zablokování kyjevské protiofenzívy na jihu. Ukrajina potřebuje více brigád k obraně východu a zároveň k postupu na jih, řekli oba lidé.

Ukrajínští představitelé také nadále trvali na tom, že rozšiřování arzenálu je rozhodující pro jejich schopnost uspět. Teprve v květnu, v předvečer války, Británie oznámila, že poskytne rakety Storm Shadow s delším dosahem. Ale dalším velkým selháním Ukrajiny bylo, že byli požádáni, aby bojovali způsobem, o kterém by žádná země NATO nikdy neuvažovala – bez účinné síly ve vzduchu.

Jak poznamenal jeden bývalý vysoký ukrajinský úředník, stárnoucí stíhačky MiG-29 jeho země mohly detekovat cíle v okruhu 40 mil a střílet na vzdálenost 20 mil. Mezitím ruské Su-35 dokážou detekovat cíle vzdálené více než 90 mil a sestřelit je až 75 mil daleko.

„Představte si MiG a Su-35 na obloze. Nevidíme je, zatímco oni vidí nás. Nemůžeme se k nim dostat, zatímco oni mohou k nám,“ řekl úředník. "Proto jsme tak tvrdě bojovali o F-16."

Američtí představitelé poukázali na to, že i několik letadel za 60 milionů dolarů by jednoduše sežralo prostředky, které by mohly jít mnohem dále na nákup vozidel, protivzdušné obrany nebo munice. Navíc prý tryskáče neposkytnou vzdušnou převahu, po které Ukrajinci touží.

„Pokud byste mohli vycvičit skupinu pilotů F-16 za tři měsíce, byli by sestřeleni hned první den, protože ruská protivzdušná obrana na Ukrajině je velmi silná a velmi schopná,“ řekl vysoký představitel obrany.

Biden nakonec v květnu ustoupil a udělil evropským zemím potřebné povolení k převodu svých F-16 vyrobených v USA na Ukrajinu. Ale výcvik pilotů a doručování proudových letadel by trvalo rok nebo více, příliš dlouho na to, aby to v nadcházející bitvě něco změnilo.

Kyjev váhá

V květnu rostly obavy uvnitř Bidenovy administrativy a mezi spojeneckými příznivci. Podle plánu měla Ukrajina již zahájit svou činnost. Pokud jde o americkou armádu, okno příležitostí se rychle zmenšovalo. Rozvědky během zimy ukázaly, že ruská obrana byla relativně slabá a že morálka ruských jednotek byla po ztrátách v Charkově a Chersonu nízká. Podle hodnocení amerických zpravodajských služeb považovali vysocí ruští důstojníci vyhlídky za ponuré.

Toto hodnocení se ale rychle změnilo. Cílem bylo zasáhnout dříve, než bude Moskva připravena, a americká armáda se od poloviny dubna snažila přinutit Ukrajince k rychlejšímu postupu. „Dostali jsme termíny. Dostali jsme mnoho termínů,“ řekl vysoký představitel americké vlády. "Měli jsme duben tohoto, květen tamtoho, víte, červen." Jen se to stále odsouvalo."

Mezitím se posilovala obrana nepřítele. Američtí vojenští představitelé byli znepokojeni, když viděli, že ruské jednotky využily těchto týdnů v dubnu a květnu k položení značného počtu dalších min, což podle představitelů nakonec výrazně zbrzdilo postup ukrajinských jednotek.

Washington se také začal obávat, že Ukrajinci pálili příliš mnoho dělostřeleckých granátů, především kolem Bakhmutu, které byly potřeba pro protiofenzívu.

V květnu se Američanům zdálo, že Kyjev, pohlcený válečnými hrami a výcvikem, náhle zpomalil – že došlo k „nějakému psychologickému selhání“, které je dostalo na pokraj, „a pak si najednou pomysleli: ‚No, pojďme to znovu zkontrolovat a ujistit se, že se cítíme pohodlně,‘ řekl jeden úředník z administrativy zapojený do plánování. "Ale skoro měsíc nám říkali... 'Odjedeme.' Jdeme pryč."

Někteří vysocí američtí představitelé věřili, že neexistuje žádný přesvědčivý důkaz, že zpoždění změnilo šance Ukrajiny na úspěch. Jiní viděli jasné známky toho, že Kreml úspěšně využil přechodné období k tomu, o čem věřili, že bude kyjevskou útočnou linií.

Na Ukrajině narůstalo zklamání jiného druhu. "Když jsme měli spočítanou časovou osu, ano, plán byl zahájit operaci v květnu," řekl bývalý vysoký ukrajinský úředník, který byl hluboce zapojen do úsilí. "Ale stalo se toho hodně."

Slíbená technika byla dodána pozdě nebo dorazila nevhodná pro boj, uvedli Ukrajinci. „Mnoho zbraní, které nyní přicházejí, bylo relevantních v minulém roce,“ řekl vysoký ukrajinský vojenský představitel, ale ne pro hi-tech bitvy, které nás čekají. Důležité je, řekl, že obdrželi pouze 15 procent položek, jako jsou odpalovače minových linií (MCLCS), které potřebovaly k uskutečnění jejich plánu na vzdálené prosekávání průchodů minovými poli .

A přesto, vzpomínal vysoký ukrajinský vojenský činitel, Američané reptali na opožděný start a stále si stěžovali, kolik vojáků Ukrajina posílá do Bakhmutu.

Američtí představitelé vehementně popřeli, že by Ukrajinci nedostali všechny zbraně, které jim slíbili. Američané uznali, že seznam přání Ukrajiny mohl být mnohem větší, ale v době, kdy ofenziva začala, obdrželi téměř dvě desítky MCLC, více než 40 minometačů a rypadel, 1 000 Bengalurů a více než 80 000 dýmovnic. Zalužnyj požadoval 1000 obrněných vozidel; Pentagon nakonec dodal 1500 jednotek.

„Vše, co jim bylo slíbeno, dostali včas,“ řekl jeden vysoký americký úředník. V některých případech podle představitelů Ukrajina nedokázala rozmístit vybavení potřebné pro ofenzivu, držela je v záloze nebo je přidělila jednotkám, které se ofenzivy neúčastnily.

Pak bylo počasí. Tající sníh a přívalové deště, které každé jaro promění části Ukrajiny v polévku hustého bahna, dorazily pozdě a trvaly déle než obvykle.

V polovině roku 2022, kdy se začalo spekulovat o protiofenzívě, „nikdo neznal předpověď počasí,“ řekl bývalý vysoký ukrajinský úředník. To znamenalo, že nebylo jasné, kdy ploché pláně a bohatá černá půda jihovýchodní Ukrajiny, která by mohla sloužit jako lepidlo na boty a pneumatiky, vyschnou. Ukrajinci tu nejistotu pochopili, protože tam na rozdíl od Američanů žili.

Jak se přípravy zrychlovaly, obavy ukrajinských představitelů byly stále naléhavější, jak se ukázalo na dubnovém setkání na letecké základně Ramstein v Německu, kdy zástupce Zalužného Michail Zabrodskij emotivně požádal o pomoc.

"Je nám líto, ale některá z vozidel, která jsme dostali, nejsou vhodná pro boj," řekl Zabrodskij Austinovi a jeho pomocníkům podle bývalého vysokého ukrajinského představitele. Řekl, že Bradleyové a Leopardi mají rozbité nebo chybějící části dráhy. Německá bojová vozidla Marder neměla vysílačky; byly jen o málo víc než železné bedny se

stopami – k ničemu, pokud nedokázaly komunikovat se svými jednotkami, řekl. Ukrajínští představitelé uvedli, že protiofenzivní jednotky postrádaly odminovací a evakuační schopnosti.

Austin se podíval na generála Christophera Cavoliho, nejvyššího velitele USA v Evropě, a generálporučíka Antonia Aguta, šéfa Ukrajinské bezpečnostní asistenční skupiny, kteří seděli vedle něj. Řekli, že tyto informace prověří.

Pentagon dospěl k závěru, že ukrajinské síly po obdržení veškerého vybavení nedokázaly správně zacházet. Austin pověřil Aguta, aby intenzivněji spolupracoval se svými ukrajinskými kolegy z údržby.

„I když dodáte 1300 provozuschopných vozidel, některá budou mít mezeru mezi časem, kdy je dostanete na místo, a časem, kdy půjdou do boje,“ řekl vysoký představitel obrany.

K 1. červnu byli nejvyšší představitelé amerického evropského velení a Pentagonu frustrovaní a měli pocit, že dostávají málo odpovědí. Možná se Ukrajinci báli potenciálních obětí? Možná existovaly politické rozdíly v ukrajinském vedení nebo problémy v řetězci velení?

Protiofenzíva nakonec začala na začátku června. Některé ukrajinské jednotky rychle dosáhly malých zisků a obsadily vesnice v oblasti Záporoží jižně od Velikaya Novoselka, 80 mil od pobřeží Azov. Ale jinde ani západní zbraně a výcvik nedokázaly plně ochránit ukrajinské síly před ruskou palebnou silou.

Když se jednotky 37. průzkumné brigády pokusily přejít do útoku, stejně jako ostatní jednotky okamžitě pocítily sílu ruské taktiky. Od prvních minut svého postupu byli omráčeni minometnou palbou, která pronikla do jejich francouzských obrněných vozidel AMX-10 RC. Jejich vlastní dělostřelecká palba selhala. Z hořících aut vylézali vojáci. V

jedné jednotce bylo zajato, zraněno nebo zabito 30 z 50 vojáků. Ukrajinské ztráty na vybavení v prvních dnech zahrnovaly 20 bojových vozidel Bradley a šest tanků Leopard německé výroby.

Tyto první střety přišly mezi důstojníky ve velitelském centru Zalužného jako úder hromu a vyvolaly v nich otázku: byla strategie odsouzena k zániku?

STALAME SITUACE: NEÚSPĚŠNÝ PROTIÚRAZ UKRAJINY

Vojáci 47. nezávislé mechanizované brigády čekali do noci, než nastoupili do svých bojových vozidel Bradley dodaných USA, nervózní, ale sebevědomí. Bylo 7. června a dlouho očekávaná protiofenzíva Ukrajiny měla začít.

Cílem pro prvních 24 hodin bylo postoupit téměř devět mil k vesnici Robotino – počáteční tlak na jih směrem k většímu cíli, kterým bylo znovu dobýt Melitopol, město poblíž Azovského moře, a odříznout ruské zásobovací linky.

Věci nešly podle plánu.

Ukrajínští vojáci očekávali, že se objeví minová pole, ale byli ohromeni jejich hustotou. Země byla poseta výbušninami v takovém množství, že některé byly naskládány do stohů. Vojáci byli vycvičeni k řízení svých Bradleyů v Německu na rovném terénu. Ale na kypré půdě Záporožské oblasti, v ohlušujícím hluku bitvy, sotva prošli úzkými venkovskými silničkami, které vyčistily pokročilé jednotky.

Rusové, postavení na vyvýšeném místě, okamžitě začali odpalovat protitankové střely. Několik vozidel v konvoji bylo zasaženo, což donutilo další vozidla, která je následovala, uhnout. Ty byly na oplátku vyhozeny do povětří minami, které zničily ještě větší část konvoje. Ruské vrtulníky a bezpilotní letouny se snášely a zaútočily na dav.

Vojáci, z nichž někteří zažili šok z boje poprvé, se stáhli, aby se přeskupili – jen aby v následujících dnech znovu a znovu útočili a ustupovali se stejnými krvavými výsledky.

"Byl to pekelný oheň," řekl Oleg Sentsov, velitel čety 47. brigády.

Čtvrtý den už toho viděl generál Valerij Zalužnyj, nejvyšší vojenský velitel Ukrajiny, dost. Bojiště bylo poseto spálenou západní vojenskou technikou – americkými Bradleymi, německými tanky Leopard, vozidly odolnými proti minám. Množství mrtvých a zraněných podkopávalo morálku.

Zalužnyj nařídil svým jednotkám, aby zastavily ofenzívu, dokud nebudou ukrajinské jednotky zničeny, řekl vysoký ukrajinský vojenský představitel.

Místo pokusu prorazit ruskou obranu masivním mechanizovaným útokem a podpůrnou dělostřeleckou palbou, jak mu radili jeho američtí kolegové, se Zalužnyj rozhodl nechat ukrajinské vojáky pochodovat pěšky v malých skupinkách asi po 10 – proces, který by zachránil vybavení a životy. , ale bylo by to mnohem dražší.pomalejší.

Měsíce plánování se Spojenými státy byly čtvrtého dne zavrženy, a tak zpožděná protiofenzíva, která měla dosáhnout Azovského moře během dvou až tří měsíců, prakticky ustala. Místo devítimílového průlomu prvního dne Ukrajinci postoupili asi 12 mil a během téměř šesti měsíců počínaje červnem osvobodili hrstku vesnic. Melitopol je stále daleko mimo jejich dosah.

Klíčová zjištění z důkazů od začátku kampaně zahrnují:

- Sedmdesát procent vojáků jedné z brigád vedoucích protiofenzívu, vybavených nejmodernějšími západními zbraněmi, vstoupilo do bitvy bez jakýchkoli bojových zkušeností.

- Neúspěchy Ukrajiny na bojišti vedly k neshodám se Spojenými státy ohledně toho, jak nejlépe proniknout hlubokou ruskou obranou.
- Veliteli amerických sil v Evropě se nemohlo několik týdnů na začátku kampaně spojit s nejvyšším velitelem Ukrajiny kvůli napětí, když Američané přehodnocovali rozhodnutí na bojišti.
- Každá strana obviňovala druhou z chyb nebo chybných výpočtů. Američtí vojenští představitelé dospěli k závěru, že Ukrajina selhala v základní vojenské taktice, včetně použití pozemního průzkumu k určení hustoty minových polí. Ukrajínští představitelé uvedli, že Američané zřejmě nechápou, jak útočné drony a další technologie změnil bojiště.
- Celkově Ukrajina dobyla jen asi 200 čtverečních mil území, což jen v roce 2023 stálo tisíce mrtvých a zraněných a miliardy dolarů na západní vojenské pomoci.

Téměř šest měsíců poté, co začala protiofenzíva, se kampaň stala pomalým dobýváním. Vlhké zákopy ve stylu první světové války obklopují východní a jižní Ukrajinu, zatímco oblohu nad hlavou zaplňují sledovací a útočné drony. Moskva zahajuje raketové údery, zatímco Kyjev využívá jak západní rakety, tak domácí technologie k úderům daleko za frontovou linií v Moskvě, na Krymu a v Černém moři.

Ale územní hranice od června 2023 zůstaly prakticky nezměněny. A ruský prezident Vladimir Putin na rozdíl od mlčení, které často zachovával v prvním roce konfliktu, při každé příležitosti vytrubuje to, co nazývá selháním protiofenzívy. „Pokud jde o protiofenzívu, která se údajně zastavila, zcela selhala,“ řekl Putin v říjnu.

Příprava na bitvu

16. ledna, pět měsíců před zahájením ukrajinské protiofenzívy, navštívil generál Mark Milley, tehdejší předseda Sboru náčelníků štábů USA, vojáky 47. armády jen pár dní poté, co jednotka dorazila na cvičiště

Grafenwoehr v Německu.

Milley, následovaná členy štábu a vysokými vojenskými úředníky sídlícími v Evropě, kličkovala blátivým, chladným cvičišťem, žertovala s ukrajinskými vojáky a sledovala, jak střílí z pušek a kulometů na nehybné cíle.

Základna slouží od roku 2014 k výcviku malých skupin ukrajinských vojáků. V očekávání protiofenzívy bylo úsilí rozšířeno na několik praporů asi 600 ukrajinských vojáků.

V bílém polním stanu se Milley setkal s americkými vojáky při pozorování výcviku, kteří mu řekli, že se pokoušejí replikovat ruskou taktiku a vybudovat některé zákopy a další překážky, kterým budou Ukrajinci čelit v bitvě.

"Celý smysl... je uspět proti Rusům, aby mohli střílet i manévrovat," řekl Milley a nastínil podstatu protiofenzivní strategie "kombinovaných zbraní", která zahrnovala koordinované manévry shromážděných pěchotních sil. tanky, obrněná vozidla, ženisté a dělostřelectvo. Pokud by to byly Spojené státy nebo NATO, operace by zahrnovala i devastující letectvo k oslabení nepřítele a ochraně jednotek na zemi, ale Ukrajinci by se museli spokojit s málem nebo s ničím.

47. brigáda byla vybrána jako „průlomová síla“ v čele protiofenzívy a byla vybavena západními zbraněmi. Ale když Milley obcházel a mluvil s ukrajinskými vojáky – od dvacetiletých mladíků až po rekruty středního věku – mnozí z nich mu řekli, že teprve nedávno opustili civilní život a nemají žádné bojové zkušenosti.

Milley mlčela. Ale později, při setkání s americkými instruktory, se zdálo, že uznal rozsah úkolu, který před ním stojí. "Dejte jim všechno, co tady máte," řekl.

47. byla nově vytvořená jednotka vyslaná do Německa na výcvik. Ukrajinské vojenské vedení rozhodlo, že zkušenější brigády zadrží ruský nápor přes zimu, zatímco čerství vojáci vytvoří nové brigády, trénují v zahraničí a na jaře a v létě pak vedou boj. Více než rok války, ve které bylo podle západních odhadů zabito nebo zraněno až 130 000 ukrajinských vojáků, si na ukrajinských ozbrojených silách vybralo krutou daň. Dokonce i ty nejvíce bitvami zocelené brigády byly nyní z velké části složeny z náhradních vojáků.

Podle jednoho z vyšších velitelů brigády asi 70 procent vojáků 47. armády nemělo žádné bojové zkušenosti.

Také velení 47. brigády bylo nápadně mladé – jejímu veliteli, ač zoceleným bojem, bylo pouhých 28 let a jeho zástupci 25. Jejich mládí bylo ohlašováno jako výhoda; mladí důstojníci se naučili taktice NATO, neovlivněni sovětským způsobem vedení války, který byl stále přítomen v jednotkách ukrajinské armády.

Někteří ukrajinští vojáci si mysleli, že si američtí instruktoři neuvědomili rozsah konfliktu se silnějším nepřítelem. "Přítomnost velkého množství bezpilotních letadel, opevnění, minová pole a tak dále nebyla brána v úvahu," řekl 47. voják s volacím znakem Joker. Ukrajinští vojáci si přivezli vlastní drony, aby jim pomohli zdokonalit své dovednosti, řekl, ale instruktoři zpočátku odmítli žádosti o jejich začlenění do výcvikového programu, protože programy byly předem určeny. Použití dronů bylo přidáno později po zpětné vazbě od Ukrajinců, uvedl americký úředník.

Americký výcvikový program měl podle Jokera výhody, včetně pokročilého výcviku v chladném počasí a schopnosti řídit dělostřeleckou palbu. Ale mnohé se zahodilo, jakmile vyletěly skutečné kulky. "Během bitvy samotné jsme museli zlepšit naši taktiku," řekl. "Nemohli jsme to použít tak, jak nás to učili."

Američtí a ukrajinští představitelé uvedli, že nikdy neočekávali, že dva měsíce výcviku přemění vojáky na síly podobné NATO. Místo toho bylo cílem naučit je, jak správně používat své nové západní tanky a bojová vozidla, a „učinit je kompetentními v základech střelby a pohybu,“ řekl vysoký představitel americké armády.

Neexistuje žádný rozkaz k útoku

Když se 47. na jaře vrátila na Ukrajinu, očekávali, že protiofenzíva začne téměř okamžitě. Začátkem května se brigáda přesunula blíže k frontové linii a ukryla své Bradley a další západní vybavení ve stromech na Záporožském venkově. Označení 47 na vozidlech bylo zamaskováno pro případ, že by místní obyvatelé sympatizující s Rusy mohli prozradit jejich polohu.

Ale uplynuly týdny a žádný rozkaz k útoku nedostal. Mnozí v jednotce měli pocit, že prvek překvapení byl ztracen. Politické vedení „nemělo téměř rok vyhlásit naši protiofenzívu,“ řekl velitel jedné ze 47. jednotek. "Nepřítel věděl, odkud zaútočíme."

Milley a další vysocí američtí vojenští důstojníci zapojení do plánování ofenzívy prosazovali, aby Ukrajinci soustředili síly na jedno klíčové místo v Záporoží, aby jim pomohli překonat tvrdou ruskou obranu a zajistili úspěšný průlom do Melitopolu a Azovského moře. Ukrajinský plán však byl postupovat ve třech směrech – na jih po dvou různých trasách k Azovskému moři a na východní Ukrajině kolem obleženého města Bachmut, které Rusové na jaře dobyli.

Ukrajinská armáda rozhodla, že přesun příliš velkého množství vojáků na jeden bod na jihu by zanechal síly na východě zranitelné a umožnilo by Rusům zabrat tamní území a možná i Charkov.

K rozdělení ruských sil v Záporoží se ukrajinské námořní brigády na západním okraji sousední Doněcké oblasti přesunou na jih do pobřežního města Berd'ansk. V důsledku toho byly 47. a další brigády,

součást ukrajinského 9. sboru, nuceny zaútočit podél hlavní osy protiofenzívy směrem na Melitopol.

Plán počítal s tím, aby 47. a 9. sbor prolomily první linii ruské obrany a dobyly vesnici Rabotino. 10. sbor, složený z ukrajinských výsadkářů, by se pak zapojil do bitvy s druhou vlnou pohybující se na jih.

"Mysleli jsme si, že dopadení Rabina bude snadný dvoudenní úkol," řekl velitel bojového vozidla Bradley, volací znak French.

Těžba všech přístupů

Několik dní po zahájení protiofenzívy navštívil tehdejší velitel 47. brigády Alexandr Sak ruské pozice dobyté jeho jednotkami. Mezi dalším opuštěným majetkem zaznamenal protitankové zbraně, termovizní zaměřovače a malé sledovací drony. "Uvědomil jsem si, že nepřítel se připravil," řekl. „Nepřekvapili jsme je; věděli, že přijedeme."

Pozadu zůstaly i plakáty s ruskou propagandou. Na jednom z nich byl snímek muže a ženy se dvěma dětmi. „Bojujte za tradiční rodiny,“ stálo na plakátu.

Sack také našel mapu, na které Rusové označili svá minová pole. Jen na jedné části fronty – asi čtyři míle dlouhé a čtyři míle hluboké – bylo uvedeno více než 20 000 min.

"Neřekl bych, že to bylo neočekávané, ale podcenili jsme to," řekl Sack. „Prováděli jsme inženýrský a vzdušný průzkum, ale mnoho min bylo maskovaných nebo skrytých. Kromě těch v blízkosti frontové linie se hluboko v nepřátelských pozicích nacházely také miny. Projeli jsme kolem nepřátelských pozic a narazili na další miny, kde jsme si mysleli, že už žádné nejsou.“

Američtí vojenští představitelé věřili, že Ukrajina by mohla dosáhnout většího pokroku větším využíváním pozemních průzkumných jednotek a omezením své závislosti na dronech, které nedokázaly odhalit

zakopané miny, nástražné dráty nebo nástražné nástrahy.

Oblast Záporoží sestává převážně z plochých otevřených polí a Rusové si pro stavbu klíčových obranných struktur vybrali výšiny, které tam byly. Odtud podle vojáků a úředníků číhaly ruské jednotky vyzbrojené protitankovými střelami na kolony bojových vozidel Bradley a německých tanků Leopard. Odminovací vozidlo vždy vedlo skupinu - a bylo prvním cílem detekovaným průzkumnými drony.

"Neustále jsme čelili protitankové palbě a zničili jsme až 10 ruských protitankových řízených raketových systémů denně," řekl Sack. Dodal však, že „den za dnem přinášeli další a další“ systémy.

Podle vysokého představitele ukrajinské obrany bylo v prvních dnech poškozeno nebo zničeno asi 60 procent ukrajinského odminovacího zařízení. "Spoléhání našich partnerů na manévrování obrněnými vozidly a proražení nefungovalo," řekl úředník. "Museli jsme změnit taktiku."

Týden po zahájení protiofenzívy pracovaly týmy sapérů za soumraku, kdy bylo dost světla na to, aby odminovali ručně, ale ne tak jasné, aby je Rusové viděli. Jakmile vyčistili malý průchod, pěchota je následovala, pomalý, vyčerpávající postup přes hranici stromů znovu a znovu.

Často, když ukrajinští vojáci dosáhli ruské základny, zjistili, že je také nastražena. A spíše než na ústup se ruské jednotky udržely i pod silnou dělostřeleckou palbou, což znamená, že Ukrajinci by se museli zapojit do boje s ručními palnými zbraněmi na blízko, aby postoupili.

V celém regionu Záporoží Rusové rozmístili nové jednotky nazvané „Storm Z“ s bojovníky rekrutovanými z věznic. Bývalí vězni útočili v lidských vlnách a byli využíváni k udržení elitnějších sil. V oblasti

Rabotino, vesnice, do které se 47. měla dostat v první den protiofenzívy, **byli** smíšeni s 810. gardovou námořní brigádou Ruska a dalšími formacemi pravidelné armády.

"Rabotino byl jeden z nejtěžších úkolů," řekl člen 810. ženijní jednotky v rozhovoru s ruským proválečným bloggerem. „Museli jsme vynaložit veškeré úsilí, abychom zabránili nepříteli v průlomu. Jako ženisté a inženýři jsme museli zaminovat všechny přístupy jak pro pěchotu, tak pro jejich vozidla.

"Slavní leopardi hoří a my jsme se snažili zajistit, aby hořeli jasně."

Flotily bezpilotních vzdušných prostředků

Na začátku útoku na Rabotino bránilo ruské kulometné hnízdo v budově postup ukrajinské pěchoty. Výrobní tým dronů 47. brigády poslal dva upravené závodní drony plné výbušnin . Jeden proklouzl oknem a explodoval. Další, pilotovaný pilotem s volacím znakem „Sapsan“, se ve spirále dostal do jiné místnosti a jak řekl, odpálil munici uvnitř.

To byl raný vrchol používání malých dronů. Operátoři dronů s brýlemi, které přijímají video z dronu v reálném čase, lovili obrněná vozidla pomocí dronů z pohledu první osoby, známých jako FPV. Bepilotní letouny jsou tak přesné a rychlé, že mohou cílit na slabé části vozidel, jako jsou motorové prostory a koleje, říkají operátoři.

Rusko však také nasazuje flotilu stejných ručně vyrobených útočných dronů, které stojí méně než 1 000 dolarů za kus a dokážou vyjmout tank za miliony dolarů. Na rozdíl od dělostřelecké munice, která je cenným zdrojem jak pro Rusko, tak pro Ukrajinu, lze nízkonákladové jednorázové FPV drony použít k napadání malých skupin pěchoty tím, že jdou přímo do zákopů nebo do jednotek v pohybu.

Evakuace raněných nebo doručování čerstvých zásob do předních pozic se také stalo trýznivým a potenciálně smrtícím úkolem, často odloženým do noci kvůli hrozbě útoků dronů.

„Nejprve byly naším problémem miny. Teď jsou to drony FPV,“ řekl Sentsov, velitel čety 47. „Zasáhli přesně svůj cíl a způsobili vážné škody. Mohli by vyřadit Bradley a možná ho i vyhodit do povětří. Není to přímá exploze, ale mohou ji zasáhnout tak, že ji spálí – nejen že zastaví auto, ale zničí ho.“

Američtí vojenští představitelé, čerpající ze své vlastní doktríny, naléhali na Ukrajince, aby použili dělostřelectvo k potlačení nepřítele, zatímco mechanizované pozemní síly postupují ke svému cíli.

"Musíte se pohybovat, když střílíte z dělostřelectva," řekl vysoký představitel americké obrany. "Zní to velmi zásadně a také to tak je, ale takhle se musí bojovat." Jinak nebudete schopni udržet útočné akce."

Ukrajínští představitelé však uvedli, že všudypřítomnost a smrtelnost různých typů bezpilotních letounů na obou stranách frontové linie byla největším faktorem, který Ukrajincům nebo Rusům po celé měsíce bránil ve významných ziskech.

"Kvůli technologickému pokroku se vše zastavilo," řekl vysoký ukrajinský vojenský představitel. "Zařízení, které se objeví na bitevním poli, žije maximálně minutu."

Chaotické podmínky na bojišti

47. oznámil dopadení Rabotina 28. srpna. Poté tam vstoupily výsadkové jednotky 10. ukrajinského sboru, ale nedokázaly osvobodit žádné další vesnice.

Frontová linie se také stala nehybnou podél paralelního průchodu na jih, kde ukrajinská námořní pěchota vedla postup na město Berdjansk v Azovském moři. Po dobytí vesnic Staromayorskoye a Urozhaynoye v

červenci a srpnu nebylo dosaženo žádných dalších zisků, takže ukrajinské jednotky zůstaly daleko od Berdjansku i Melitopolu.

Během léta se některé z nejtěžších bojů odehrály několik čtverečních mil od východního města Bakhmut, podél třetí osy protiofenzívy. Ukrajínští vojenští plánovači považovali znovuzískání kontroly nad malou vesnicí Kleščevka za klíč k dosažení palebné převahy na jižním okraji města a narušení ruských zásobovacích tras.

V červenci byli do oblasti vysláni policisté z nově vzniklé brigády Lut neboli Fury, jedné z brigád vytvořených minulou zimu před protiofenzívou. Brigáda složená ze zkušených policistů a nováčků měla za úkol zaútočit na ruské pozice v Kleshčevce, a to především za použití střelných zbraní a granátů.

17. září Ukrajina oznámila, že zabrala Kleshchevku. Od té doby ale jeho zachycení nevedlo k žádnému výraznému posunu pozic kolem Bakhmutu. "Kleshchevka je ve skutečnosti hřbitov pro techniku a ruské jednotky," řekl velitel brigády Ljut, policejní plukovník. Alexandr Netrebko. Ale také připustil: „Každý čtvereční metr osvobozené země je pokryt krví našich mužů.

Frustrace roste

Američtí představitelé, kteří nedokázali dosáhnout velkého průlomu, začali být v létě stále více znepokojeni tím, že Ukrajina nevěnuje dostatek sil na jednu z jižní osy, vzhledem k tomu, že Američané vnímají její strategickou hodnotu.

Na severu a východě ovládal generál Alexandr Syrskij polovinu ukrajinských brigád, které operovaly z Charkova přes Bakhmut do Doněcka. Mezitím generál Alexander Tarnavskij řídil druhou polovinu aktivních brigád bojujících na dvou hlavních osách na jihu.

Američtí představitelé považovali rozdělení ukrajinských sil zhruba 50 na 50 za nesprávné seskupení a chtěli, aby bylo více sil rozmístěno na jih. "Samozřejmě se nepřítel pokusí zničit vaše vozidla na odminování," řekl vysoký představitel americké armády a dodal, že existují metody, jak je maskovat, včetně použití kouře.

Ale zhodnotit přístup Kyjeva a volat po změně byl choulostivý úkol. Jedním z důstojníků, který tak učinil, byl generál Christopher Cavoli, který jako šéf amerického evropského velení dohlížel na velkou část úsilí Pentagonu vycvičit a vyzbrojit ukrajinskou armádu. Na druhou stranu Millie často brala optimističtější, motivační tón.

Ale Cavoli nebyl schopen kontaktovat Zalužného po část léta, což byla kritická fáze protiofenzívy, uvedli tři lidé obeznámení se situací. Cavoli se k věci odmítl vyjádřit. Vysoký ukrajinský úředník poznamenal, že Zalužnyj po celou dobu kampaně komunikoval s Milleyem, svým bezprostředním kolegou.

V srpnu začala Millie také vyjadřovat určitou frustraci. „Začal Zalužnému říkat: ‚Co to děláš?‘ řekl vysoký úředník Bidenovy administrativy.

Ukrajinci trvali na tom, že jim Západ jednoduše neposkytuje leteckou sílu a další zbraně, které potřebovali, aby byla jejich kombinovaná útočná strategie úspěšná. „Chcete, abychom pokračovali v protiofenzívě, chcete, abychom předvedli skvělé úspěchy v první linii,“ řekla Olga Stefanishyna, místopředsedkyně vlády pro evropskou a euroatlantickou integraci Ukrajiny. "Ale my nemáme stíhačky, což znamená, že chcete, abychom opustili naše vojáky, víte, a přijali fakt, že je nemůžeme ochránit."

Když spojenci řekli ne, řekla: "Slyšeli jsme... 'Jsme spokojeni s tím, že vaši vojáci umírají bez podpory z nebe."

Na srpnové videokonferenci, po které rychle následovalo osobní setkání poblíž polsko-ukrajinských hranic, trvali američtí vojenští představitelé. Řekli, že chápou logiku soustředění ruských jednotek na různé sektory fronty, ale tvrdili, že nedojde k žádným hlubokým ziskům, pokud Ukrajinci nesoustředí více sil na jeden bod útoku, aby jednali rychle a rozhodně.

Zalužnyj zareagoval tím, že nastínil problémy stroze: nedostatek vzdušného krytí, více min, než se očekávalo, a ruské síly, které byly působivě zakopány a účinně přesunuly své rezervy, aby zaplnily mezery.

"Necharakterizoval bych to setkání jako nějaké velké drama," řekl Milley v rozhovoru. "To bych neřekl." Řekl bych, že je normální, že se profesionální lídři... pravidelně scházejí, aby zhodnotili situaci a probíhající úpravy na místě."

V červenci, když Ukrajině došly dělostřelecké granáty a protiofenzíva zakolísala, Bidenova administrativa změnila postoj k poskytování kazetové dělostřelecké munice Ukrajině, přičemž prezident odmítl obavy ministerstva zahraničí, že rizika pro pověst byla příliš vysoká vzhledem k historii zabíjení nebo zranění civilistů. . Konečné klíčové rozhodnutí o dodávkách zbraní přišlo v září, kdy administrativa souhlasila s poskytnutím verze armádního taktického raketového systému známého jako ATACMS. Rakety nebyly možností hlubokého zabití, kterou Kyjev požadoval, a Spojené státy se místo toho rozhodly pro zbraně kratšího doletu, které shazují kazetovou municí.

Zamrzlé čáry

Na schůzce s generálním tajemníkem NATO Jensem Stoltenbergem na konci září byl ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyj dotázán, proč jeho armáda nadále posílá tolik sil na východ a nikoli na jih. Zelenskyj

řekl, že pokud Rusové zaberou východ, podle osoby obeznámené s rozhovorem válku prohrají.

Zelenskyj uznal rozdíly v názorech mezi některými svými veliteli, uvedla osoba. Většina vysokých ukrajinských vojenských představitelů ale nadále věřila, že přesun více vojáků do jednoho sektoru fronty nepovede k průlomů.

O to se pak v polovině října pokusili Rusové, kteří zahájili prudkou ofenzívu proti východoukrajinskému městu Avdiivka, které leží v geograficky strategické kapse u města Doněck. Nyní Rusové přešli do útoku: čtyři brigády se pohybovaly v kolonách tanků a obrněných transportérů a postupovaly podél jednoho úzkého úseku fronty.

Ofenzivu vedla ženijní vozidla s minolovkami. Ukrajinci takto zahájili protiofenzívu. Stejně tak Rusové utrpěli vážné ztráty.

Začátkem října byla 47. brigáda po krátkém oddechu od nepřátelství převedena zpět do protiofenzívy. Zelenskyj se veřejně zavázal, že Ukrajina bude pokračovat v ofenzivě i v zimě, kdy počasí bude dále brzdit jakýkoli postup.

Na konci října však byly jednotky 47. jednotky náhle přesunuty na východ, aby chránily severní křídlo Avdievky. Západní zbraně brigády – německé tanky Leopard a americká bojová vozidla Bradley – šly s nimi.

Přesun do Avdiivky byl pro brigádu překvapením, ale také signalizoval, že provoz v Záporoží je zmrazený hlavně po pevných linkách. Podle satelitních snímků pokračovali Rusové během léta a podzimu v budování obrany ve svém týlu. Kolem vesnice Romanovskoje jihovýchodně od Rabotina byly vybudovány protitankové příkopy a betonové pyramidy, které měly zabránit dalším pokusům ukrajinských jednotek o postup.

1. listopadu v rozhovoru pro Economist Zalužnyj připustil to, co bylo dříve nevyslovitelné – válka dospěla do „slepé uličky“.

"S největší pravděpodobností," řekl, "nedojde k hlubokému a krásnému průlomů."

Navzdory své užitečnosti odpalovací zařízení ATACMS ani kazetové zbraně podle ukrajinských představitelů neprolomily patovou situaci na bojišti.

Nemáme žádné jiné strategie. V průběhu protiofenzívy Ukrajina pokračovala v úderech daleko za nepřátelskými liniemi ve snaze oslabit ruské síly a zasít paniku do ruské společnosti. Kyjev má zakázáno používat západní zbraně k úderu na Rusko, takže místo toho byla nasazena flotila domácích bezpilotních letounů. Některým z nich se podařilo dosáhnout cílů v Moskvě, jiné poškodily ruské ropné sklady podél Černého moře. Námořní drony také úspěšně zasáhly lodě ruské černomořské flotily.

Ukrajina nedávno posílila svou pozici v jižní Chersonské oblasti zřízením pozic vojsk na východním břehu řeky Dněpr, ale není jasné, kolik zbraní - zejména dělostřelectva - bylo přes řeku přesunuto, aby ohrozilo ruské zásobovací linky přicházející z Krymu.

Ukrajina přestala požadovat další tanky a bojová vozidla, přestože za ně během prvního roku války intenzivně lobbovala.

"Většina zbraní," řekl vysoký ukrajinský vojenský činitel, "byla relevantní minulý rok."

Oleg Ladogin

<https://www.washingtonpost.com>

<https://www.washingtonpost.com>

<https://aftershock.news>

